

Litterær Tidning.

286 63.

Onsdagen den 7 Augusti.

1839.

Som vi ej varit å tillfälle att förekomma de andra tider
ningarne med berättelsen om den naturwetenskapsliga
församlingen i Göteborg, meddela vi följande
Utdrag ur ett bref från Göteborg, 27 Juli.

— — Du har föremöldigen af Tidningarna inhentat
hvarjehanda om den "lärda Kongreßen" häftsades. Att sådana
småre sammankomster, som den hvilken här ägde rum, kom-
ma att minska och splittra de före mera Europeiska, är up-
penbart. Men säkert är — utan affeende på den wettenskap-
liga nytta af dylika sammanträden, hvilket ofta torde vara
problematiskt — att dylika möten från de nordiska folkslän-
derna, om de enligt planen fortsättaas, skola i väsentlig mån
bidraga till nära folkens till hvarandra. — Märkvärdigt nog
föresöll det mig att ingen enda Upsaliens gjorde mötet den
åran, liksom att, med undantag af Cederchiöld, ingen Stock-
holmare af större wettenskaplig reputation sig der infann. I
allmänhet var sammankomsten wida mindre besökt än man
väntat och bort vänta. Det skulle dock icke hafta fradat om
någon af herrar lärde från Uppsala tillfrädesvarit, och af de
Danika och Norriska profeshorena fått höra hvad en eldad och
hänförande föreläsning will säga. Jag känner ej till hurna
det tillgår med föreläsningarne i Lund; men det vet jag, att
jag i Upsala aldrig hör något i detta affeende liknande hvad
jag här fick höra; eller sett någon profeshor, säsom de från
granitkista hårverande, uppträda i katedern utan medhast
papper.) Tillgå föreläsningarne vid universitetene i Christia-
nia och Köpenhamn liksom här; så är det ej att förmoda det
de någonsin skola komma i wanrykte för brist på lis, interese
och åhbarer.

Den mest intressanta af alla de närvarande var utan gen-
sägelse Statsrådet Prof. Didersted. Hans rykte är Europeiskt,
och det tillkommer alltså ej mig att deröfwer yttra mig; men
skulle du vilja weta något om hans yttre, är jag bättre i stånd
att kunna motsvara din önskan. Hans ansigte frapperar vid
första anblicken; blondt, öppet, ädelt, en af de schönast utpreg-
lade former jag sett. Då man såg hans stora, vackra panna;
hans klara, skarpa och talande ögon, i hvilka så väl snillet
som blygsamheten affspelga sig; var det lätt att se till mar-

nens betydenhet; utan att man för sitt omdöme behöfde hänna någon ledning från de flera ordnar och krachaner som betäckte det breda bröstet. — Wore min tid här ej så fort, skulle jag gerna vilja nämna något om den faultrike prof. Schouw; men en annan gång. Jag vill ej heller nu nämna något om amnenas för föreläsningarnas; hvarom dn desutom troligen får se berättelse i tryck.

Dersöre nu blott några ord om den intressanta dejemern, hvilken här gäss för de församlade lärde. Den war högst trevlig. Jag bör dervid anmärka att de i tidningarne uppdukade roasterne varo mindre lyckligt återgåne. Det är en känd sak att Biskop af Wingård är icke blott utmärkt såsom chef för sitt stift, utan även som (hwad Horatius faller) Rex convivii. Den rågöt fräfwa gravitas, som eljest fällan plågar öfvergåfwa honom, visker vid dylika glädjare tillfallen för den finaste och mest genialiska Fåntianshet: ideerne framblitsxtra då åt alla håll: Fåntet leker sin lättta olympiska lek, och pilar mströs, "mansligtvis med en blomma på udden." En sådan man är en sällsynt högtidsgäst, hwars bordsl (Tischreden) ej åro lätta att referera och hörde redigeras bättre än den stett i Tidningarne. Wid Tulldistriktschefen Fährei sät har Tidningsref. sbrigigått ett af Biskopens uttryck, förmödligens af glömska, enär det pi- fanta eljest hukar begårligt uppsnappas. Han uttrade neml.: "Herr Tulldistriktschefen har, med alla sina förtjenster, dock tillåtet sig ett stort fel, nemligen ett lurenredrejeri, det att införa mitt namn på herrar naturforskares namnlista." Uttrycket väckte allmånt bisall.

I motsats till denna Biskop Wingårds anspråkslösthet, hade på samma lista en mångbetitlad prost B.—l med egen hand skrivit sitt namn — samme man, om hvilken det berättas att han öfwen i förrörliga tider, alltid under namnet utskrifver sina titlar. Han will nemlig vara geolog, churn hans kuns-
skaper här ej öfverträffa mången bondes. Här yttrade han sig mest endast i formfrågor; men hans ansbranden förfelade ej att väcka både förargelse och munterhet.

Bland mera frejdade svenska wetenskapsmän sfnades professor Ekström, hvilken numera tillhör Götheborgs skift, den jag will bulta att han må finna trefnad. Du wet att han på

^{*)} Ein Geyer, Hwasser, Bostrom etc.?

586.

gamla dagar lemnat sin födelsebygd, och — troligtvis af kärlek för sina ichthyologiska forskningar — flyttat till en annan kust, till den goda ön Tjörn. Det har han åtminstone stora flätter (*æqua*) för sig, från hvilkas djup mycket är att hemta.

De vid den nämnde dejeunern affjungna latinsta verser wero förf. af Eloqy. Lector Ek i Götheborg, samme man, som fört på samma språk översatt några sanger ur Frithiofs saga.

— x —

af den physiognomik, hwarmed Marggraff karakterisirat sitt lands närvärande witterhets-epok.

Wår förf. öppnar sina Karakteristiker "med ett slags företal," *Zu Schutz und Trutz!*" enkannerligen tillegnadt de Tyska critici, följakteligen af söga intrehe för Svenska Lästare. Arbetet är förfritt indeladt i tio böcker, hvor och en försedd med sina rubriker uti Junehålls-förteckningen.

I första Boken angifwer förf. tidens allmänna karakter, dess industriella grundval, dess fredstillskond, dess hobjesse för medelmätna, dess brist på verkliga karakterer och heroism, och dess, i följd af allt detta, öfverhandtagande allmänna olustighet. "Wår tid är icke heroismens, följaktligen icke heller geniers, ty hvarje genie är en heros. Vi tugga och omzugga det gamla och förmultnade (Gewesene und Verweste), men det gifwes ingen ärligare syn, än den af ett trögt, fömnigt och idislande djur. — — Nutiden skapar ingen stor man, och skapas icke heller af någon stor man." Förf. tillämpar detta påstående närmast på politiken. "Perler, Lamarque, Lafayette, Armand Carrel, Talleyrand — huru hastigt hafwa icke dessa skinnor, den ena efter den andra flocknat! Mauguin och Odilon Barrot hålla sin festa och Dupin öppnar lysande salonger; Thiers, Guizot och Humann lemma rum åt en Molé och en Lacave Laglagne, en Soult åt Bernard — hvilken åslan till medelmätna! O'Connel är gammal, Burdett perhåde Cobbet död, Broughams röst genljudar icke mera i Österhuset och Wellington och Peel hafwa blifvit bestedligt och medgörligt folk, o. s. w. Nå väl! låtom os åtminstone söka efter skora Charakterer! Förspäld möda! Det är äsven ett species, som finnandom dör ut." m. m. "Man har, utropar förf. sluttigen, så många märtlighetsföreningar — hvarför dei? Vi åro i alla fall bestedliga och lydiga nog, att hålla os till mätskan, hela werlden har dehutom blifvit en medelmätnighetsförening." — Samma halshet, samma swaghet spörjes äsven på de territorier der krigsguden är lös." Kriget på halfdön, ett lumpet guerilla-krig, Frausmännens expeditioner, lama, repriserade, Polka revolutionen mislyckad, deraföre att den saknade en ledare, som war "heros med genie och karakter tillika." — — "Det wore ett underwerk, motsade de-naturligaste lagar, de mest mängdiga rön om ett äkta, ett verkligt genie brot sig fram genom det moderna lifwers uselhet. Nu är icke tiden inne, då geniet shall emanciperas; men i våra idéer och väckta tendenser ligger tillräcklig kärna, för att ingifwa den förhopning, att tiden shall taga en högre flygt, och medföra en ny storm- och stridsperiod; men den måste förut blifwa medveten af och hinna värnjas wid sin ytligitet, sin slendrian, sin i ögat fallande lumpenhet." — Här öfvergår förf. till tidens handelsanda, och de förhopningar som demokratin deraf har att hemta. "Man må ifra mot penningaristokratien, så mycket man will, så erbjuder likväl den demokratiska förbrödringen emellan köpmän och kapitalister, hvilka på samma intressess vág ubreda sitt nät över hega jorden, en egen domlig storartad anblick. Adelsaristokratien war sommanwert med torfwanz hon betraktade dem, som odlade hennes jord, såsom sja lifegno; penningaristokratien har under sina förför en rynd, så stor som jordrymden sjelf, hon betraktar sja arbetare icke såsom lifegna, utan såsom sådana som kunna taga sitt bröd och sin dagspenning, hvar de behaga, följaktligen så-

Om Tysklands Litteratur och Cultur för närvärande.

Med anledning af

Deutschlands jüngste Litteratur- und Cul-
turepoche. Charakteristiken von Herman
Marggraff. Leipzig. 1839.

(Forts. fr. föreg.)

Öfwanstående anmärkningar gälla egentligen Continentens, och framförallt Tysklands politiska och litterära förhållanden. England, som alltid förstått att bibehålla sin ständpunkt af ådel sjelfständighet, äger äsven nu en litteratur, som, om och så icke jemnförlig med föregående perioders, likväl bibehåller sig temligen ren och frist. Wäl wilja wi icke obetingadt sluta os till Bulwers beundrade, minst dem, som tro sig icke hafwa gjort hans förtjenster nog rättvisa förrän de inrymt honom en plats framför den oddlige Walter Scott, dock wilje wi gerna erkänna att andra länders närvärande literaturepoek, os wetsligen, icke eger något med honom jemnförligt. — Den Skandinaviska Norden, genom sitt naturliga läge och sina historiska minnen utgörande ett helt och afslutet för sig, har wäl icke funnat undgå att röna inflytelsen af de continentala förhållanderna, men synes likväl inst nu, om man får tro wisa tidens tecken, som båt stadd i bemödandet att skapa sig en sjelfständig, nationell litteratur, på samma gång, som des häfder beskriftas af utmärkte män. Det är, rått öfverlagt, mähända ett af de största misstagen hos våra politiska skriftställare, att wilja på våra, om än aldrig så bristfälliga, urgamla statsinstitutioner påbygga förbättringar efter främmande mönster, liksom det är ett lika stort hos våra litteratörer, att strida för heterogena elementers inmyntning på vår witterhet. Földiden af detta slags reformrit skulle twifvelutan blifwa uppkomsten af ett flickwerk utan sammanhållning och intensitet. De förbättringar, som i ena eller andra secessioner äro behöfliga, måste i en rått fosterländsk anda, i enlighet med folkhunnet och den nationella odlingens ursprungliga behof. Då man likväl från alla sidor hörer utländska former framställas såsom mönster, färdiga att af os efterförlas, då wi dehutom, alltsedan den Romantiska Scholans uppkomst, want os att betrakta den beflägtade Tyska litteraturen såsom en mera försiktigkommen broder, hvars bekantskap icke allenast wore intrehe att göra mitu hvars efterdöme äsven wore godt att fölia, hafwe wi ansett, om icke rent af behöfligt, åtminstone lika myttigt, som mänget annat företag af samma natur, att genom en sammandragen redogörelse göra allmänheten bekant med grunddragen

som siffländiga och lika litet som deras principaler bundna vid torftan. Det är alt fluktuerande, omväxlande och fritt såsom penningen, hvarmed man betalar; men der man ger anvisning på potatesland och kryddgårdar, der inställer sig trädagens bunderhet, hörsamhet och stabilitet. Ju mera handelsståndet kommer sig upp, desto mera nalkas man den demokratiska jemnligheten. Detta bewitna i antiken Phoenicien, Karthag o. s. w. — Det är köpmannaständets intresse, icke de s. k. liberala och konstitutionella idéerna, som med fara hotar de stater, som vilja forthålla absolutismen. Mot de liberala idéernas murbräckor, skyddar man sig lyckigen med bålverk, men handelsintresset gräfver sinnanget sina minor i jorden, till desf föreställningarne ramla." — Denna tidsfysiognomie åstrycker sig åtven på litteraturen. Man har blifvit speculativ, betraktar sina produkter såsom handelsortiklar, man har åtven i detta afseende tillämpat jemnlighetsideonien, och producerar på ett sätt som wäre all individualitet försvunnen. Öfverallt Scholor! Walter Scottomanien i Britannien och Tyskland, fräck-litteraturen i Gr. rike o. s. w. alt uttalade sig genom en mångfald af nästan jemngoda talanger. Eugène Sue var icke den grusligaste i der grusliga: "George Sand förlorade snart sin helgongloria, för hvilken man nedföll i stoftet." Man har i våra dagar icke lof "att skura en berömmende kritiks fotapall under våra medelstora kritiställare på det de märte synas sörre än de verkliga åro: Man tål på längd icke dylika bemödanden." — "Hegeleff a philosophiens högtidsdrägt har sönderfallit i trasor och öfvergått i mångas händer, men så brokiga dessa lumper än åro, förlåde likväl icke alltid att betäcka moditeterna; Schelelings philosophie har här och der framkallat mystikens syden, en widlystig familj af fusiner och tanter, som alla på ett här likna hvarandra, der snillrike antropologen Steffens har företagit sig att offärra sina antirevolutionära idéers grodrom i det döda hafvet af en roman: Hertbart med sitt systems matematiska definitioner arbetar uppenbarligen på att utwidga den allmänna niveau'en; o. s. w. Strauss började revolterat men krigsbullret lade sig snart." — "Kritiken, som börjat mera fästa sig vid systemen af ett werk, än des ytter structur, des irre organisation eller des elementers sammanhang i artistiskt afseende, har åtven blifvit temligen entonig." — Ingen ny genre inom diktens område har blifvit uppfunnne: talangerna hafwa uppflammat och försvunnit. Lyriken är det enda Faldestag, som will lyckas, ehuru åtven här jemnlighets-theorien gör sig gällande. Utom Rückert, Uhland, Chamisso gifwas en mångd andra lyriker, som alla hafwa ett frappant sotkontyne." — "Men, heter det till slut, så morosa, och mörka dessa åsiger än wisa sig, fall jag under löpet af mina betraktelser så tillfälle att framställa åtven hushåldorna af samtiden och des litteratur. — Kritiska och skeptiska perioder ärö väl icke gynnande för den fria, eminenta produktionen, utan erbjuda iwertom en plågsam och monoton anblick, men wid deras stråtan, wid deras total-uttryck och den förhandenwarande mångden af arbetande kräfter fäster sig hoppet. — Literaturen fortpyntar sig på tidsahmosphären vågor, såsom hundet på lustens; hon är ett barn af sin tid, om åtven denna ställer sig till honom i ett siffländigt förhållande. Men literaturen blir mogen och majoren, hon öfverstädar sin tid och när denne icke tillfredsställer den anda af progesion, som innebor henne, griper den majorennas litteraturen tygeln och söker draga tiden med sig i

släptag. Båda compleettera, befödra och thyla hvarandra — det är den ömsesidiga undervisningens anda." —

Andra och tredje böckerna öppna utsigten uteslutande öfwer Tyskland; des allmänna karakteristik, Norra och Södra Tyskland, det förra ett land för wetenskapen, det sednare för konsten, dock ofta så att den sinnämnda, landsflygtig från sin fosterjord, först i den Tyska Norden haft tillfälle att utveckla sig; bristfälligheterna i det Tyska nationalismet, katholicismen och protestantismen, Tysklands politiska former, olagenheterna af Tysklands söndersyckning, parallel emellan Westphaliska freden och Congresen i Wien. "Sant är, heter det, att Wiesner-congresen, så wäl som det Osnabrück-Münsterska fredslutet mer fört för ett ögonblickligt ordnande af de Tyska angelägenheterna, än för en garanti, som kunde göra os förtvivlade om des naturlighet och ewiga beständ. Klögande röster hafvat sig höra: man har därat de mest grundade förhoppningar, hvilka på purpurkludden af så mycket utgiuet blod med förtroende lades i Fredsristarens händer, man har, uppoftrande en problematisk framtid för ögonblickets kraf, särat sympathier, sprängt folktummar och försämrat dem ifrån omtyckta furstar, sammanbladat hererogena nationaliteter och med dersamma skott ofredens värtigiriga frön i den Tyska jordens talrika färor. Man kan leda jemnförelsen med den Westphaliska pacificationen ännu längre: att man warit döf för nationernas röst och att nationerna, utmattade af krigets långvariga olyckor 1815 likasom 1648, stillatigande emottagit freden för hvarje pris som helsl: men att likasom 1648 års Kadmus-säde uppväxte och blef mägtigt i kriget rörande den Pragmatiska Sanctioenen, ehuru ett århundrade därefter, så kunde åtven Wiesner-congresen båra bittra frukter i en olycksdig framtid o. s. w." I sluter af 2d:a Boken utvecklar förf. åtven de fördele, egentligen i intellectuellt afseende, som härleda sig ifrån Tysklands sönderdelade tillstånd. "Taga wi sakerna, såsom de åro, så måste vi sätta att Tysklands osta kändrade söndersyckning är enlig med ståndpunkten af vårt nationella medverkan de och icke aldeles missgynnande för en fri utveckling. Små statskroppar ärö befördande för en genomträngande själsodling; en glasmäsa är så mycket ogenomförligare, deso sörre desvolum är slå sänder den i sinne stycken och hvarje stycke blifvit tillgängligare för hufset. Dersöre har Tyskland fiera öfver alt krigspridda lins, upplysningens. Et Elmes eldar är något onat land, och ofta ingen eldstad, der det politiska jernet kunde smälta, åtwe i soll det skulle blifwa varmt. Tyskland under en hatt eller en mössa, ware nog kejsarhatt eller Jakobinermössa, skulle blixta en oformalig mäsa, på sätt och vis ett otänkbart ting, som åter skulle frästa att upplösa sig". — Tredje Boken börjar med en emphatisk teckning af det Tyska landet och den Tyska historien, bådaderas dag- och nattida. Sedan vidtager en historisk öfversikt af Tysklands politicolitteréra förhållanden från Westphaliska freden till Joseph II, en period alltsör afslagen, och tillräckligt bearbetad att göra anspråk på en utsörligare efterteckning i denna resumé. Tillståndet efter Westphaliska freden var tryckande. Det Tyska tålamodet lades på sträckbänk, hofdespotismen blef fallwert. Maria Theresias och Fredrik den stores krider väckte fört den Tyska mensligheten ur dess slumrar och bidrog att läsja nationalmedvetandet." Humanitetens period förbereddes af Leibnitz, Thomaeius och Wolff. Klopstock myskapade det Tyska språket och var tillika den, som väckte fosterlandskunstan. Namn sät-

pade ett philosophiskt system, Winkelmann och Lessing "upp, lifwade den alltsedan Luthers tid vårdslöfade Tyska prosan och funno nya banor för kritiken". "Vi hade redan wunnit mycket nät Klopstock på dö inhyppade det obeständda begreppet af Frihet och Winkelmann och Lessing begreppet af ästhetisk Schönhet". Men de Tyska rätsförhållandena, den teologiska disciplinen och pedagogiken woro ännu i ett beklagligt skick. Ingendera gjorde minsta afseende på individuell frihet" o. s. v. — Sedan friden emellan husen Habsburg och Hessenzollern var utkämpad, återvände det politiska livet i sin gamla lugna strömfara. Men kritiken och skeptiken hade sedan blifvit allmän egendom, till hvilken hälwa kejsar Joseph II kände sig berättigad. — Nu inträffade de stora scenerna i slutet af århundradet och Tyskland erforderas inflytelse. "Lugna watten ärö bjupa. I Rhenstränderna planterade man fridets träd, Klopstock besjöng nationalconventet och Eulogius Schneidder dog under guillotinen. Från denna dag daterar sig den strid om politiska idéer och principer, som blifvit försatt till våra dagar och förmögligen ännu icke är utkämpad".

I Fjärde Boken rycker förf. vår id närmare genom teckningen af den Goethe-Schilleriska, den stora witterhetsperioden. Det är början af densamma, som han benämner storm- och stridsperioden (Sturm- und Drang; p:e). Smakens revolution war redan förliggången genom den stora Lessing. Nu uppträdde Goethe i polemisk anda emot sin tid, "rustade såsom en bortskänd Gracernas ålfling i näfrätsförhållanden," författade Werther och Götz v. Berlichingen, "sjöng stormavaden och satyriserade i Hans Sachs trohertade folksil". Goethe insäg redan tidigt widden och wigten af sin kallelse. Skänk mig ofta, säger han i ett brev till Lavater, en hjerdedels timma. Jag heter Legio. Du gör mången godt om du gör mig godt." — Lavaters och Mercks bressamlingar ärö af högsta intresse för helhetsingen af denna epoke Cultur-förhållanden. — Men Goethe blef icke på längd densamma, "den fördna" Hamlet blef till slut en Polonius, en witter hofman, en glattslipad formalist. Lavater, den fördne förtrogne correspondenten, tiggde förgäves om företräde hos den hjertlöse Aristokraten, Lenz framleste såsom ett slags hofnarr sinnesista, af sinnesförvirring förmörkade dagar, vid samma hof, der Goethe war Premier-minister. "I sin ungdom, som hos Goethe likväl räckte länge, gynnade han allt som var genie eller såg ut att vara det; på sin älderdom eman ciperade han de medelmättiga, hvilka inom den mäktiga hårdfurkens vidfräcka wasallskap utgjorde pluraliteten." — — — (Forts. o. s. n. 9.)

Fitteratur.

Urinväghernes Sjukdomar af Brodie. Öfvers. af E. Schwarz. Stockholm. 1839. 216 sidd. 1: 24 fl. B:co.

E. J. Ekströmer yttrar derom i ett före boken tryckt bref att det är ett arbete, "hvars allmänna spridande bland Swenske läkare wore af mycket wigt. Förf., som med fullräknas för en af vår tids yppersta Chirurger, har i alla sina

skrifter utmärkt sig för en sanning, enkelhet och klarhet i framställningen, som gifver dem ett klassist值得 för alla tider, och det ifrågavarande arbetet är bland dem alla må hända det förtäffligaste."

Faderne lands Historia i Mindre Sammandrag för Apologistscholor samt de lägre Blaserna i Lärdoms-Scholor; 44 sitt. och försök till Lärobok i Swenska Historien för flickscholor, 36 sitt. Banco — båda af Ekelund. St. 1839.

Förf:s namn är en borgen för böckernas duglighet för undervisningen. Eo:s har redan förrt witsordat hans förfäster i detta afseende och antydt de fel han borde undvika. Den förra boken har sin anledning i förf:s rättvisa harm öfwer ett sitt föregående arbetes, Lärobok fö r Nybryggnare i Swenska Hist. (förr 5 år sedan utg.), förändring af främmande hand, på förläggarens indelicata föranledning. Här är nu detsamma i ny gestalt och med begagnande af de nyaste källorna förbättrad. — Det sednare arbetet öfverträffar Mellins i grundlighet, fast ej i framställningens behag, ehrunt detta åsven är intressant, saken ledig och urvalet lämpligt för åndamålet, priset åsven billigt.

Utländsk litteratur.

Die Anfänge der christlichen Kirche und ihrer Verfassung, ein geschichtlicher Versuch von Richard Vothe. Erster Band. Wittenberg 1837. 3 Th. 2 gr. är ett ganska mycket berömt kyrkohistoriskt arbete. Liksom Strauß är förf. Hegelian och wänder sin dialektik och kritik utan all försyn mot den äldsta kyrkan lika som Strauß mot Kristi Gudom.

Nyss utkomna Skrifter

i Stockholm från Hæggströms officin:

Nordens Mythologi af Grundewig. Andra Uplagan. Öfversättning omarbetad af E. W. Ruda. 40 fl.

Faderne lands Historia i sammandrag för Apologistscholor samt de lägre Blaserna i Lärdoms-Scholor; af J. Ekelund. 44 fl.

Försök till Lärobok i Swenska Historien för flickscholor af J. Ekelund. 36 fl.

Anvisning att bereda vin af ätskilliga fruktsäfter m. m. af Thon. 40 fl.

Glova öfwer Sveriges Odlaade Weyter, innehållande de fista på fritt land odlaade emyter i Sverige, jemte de allmänna och wackra festerwerkerna, med kännetecken och kort anvisning om deras odlingssätt, af Nils Lilja. 1 Rdt 16 fl. B:co.

Urinvägarnes Sjukdomar, af Brodie. Öfvers. af E. Schwarz. 1 Rdt 24 fl.

Gefle, hos A. P. Landin.